

Когато се услушалъ пакъ, надалечъ по небето се разнесълъ грѣмъ. Приближавала буря. Нему се сторило, че чува гласа на грозенъ сѣдия...

И той бързо скочилъ, прибѣгналъ въ кѣщи и заповѣдалъ да върнатъ бѣдната вдовица. Но тя вече била заминала съ дѣцата си. Търсили я, но нигдѣ не могли да я намѣрятъ. А врѣмето се развалило още повече. Силни грѣмотевици непрѣставали. Завалѣлъ пороенъ дждъ.

Хризъ тревожно обикалялъ навсѣкждѣ изъ кѣщи.

Нигдѣ нищо не го успокоявало.

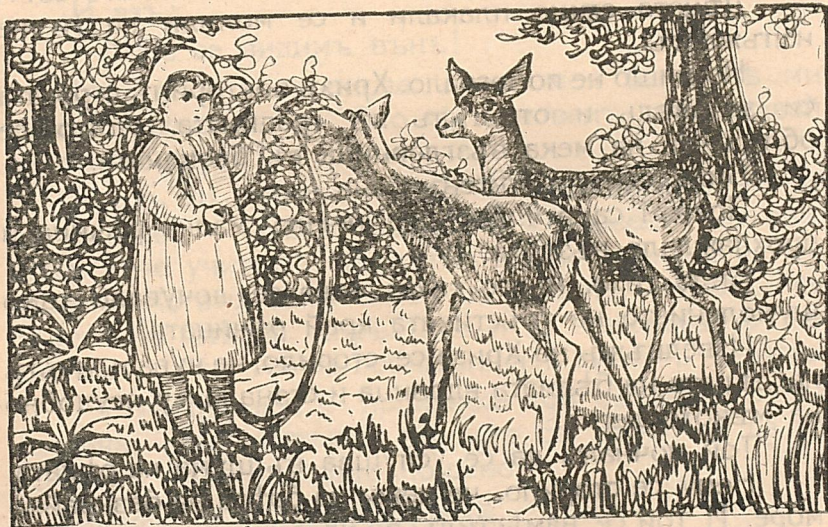
На другия день той чулъ, че болното дѣте на вдовицата умрѣло въ гората, а майката съ другитѣ дѣца отишла неизвѣстно гдѣ.

Градината съ бесѣдката му станала противна. И той вече не могълъ да се наслаждава отъ прохладата и шопота на малката рѣка.

Хризъ легналъ тежко боленъ. Когато лежалъ въ огнена треска, той непрѣстанно дочувалъ шумолението на трѣстиката, страшния тънтежъ на бурята и плачѣтъ на бѣднитѣ изпждени дѣца.

И се така — до самата му смъртъ.

Кромахеръ.

Елате, сърнички — елате, сестрички!